

NEDOSTATOČNÉ ODÔVODNENIE ÚSTAVNEJ SŤAŽNOSTI A POSTUP PODĽA § 56 ODS. 3 ZÁKONA O ÚSTAVNOM SÚDE

Absencia kvalifikovaného odôvodnenia ústavnej sťažnosti predstavuje pre jeho zásadný význam nedostatok takej povahy, pri ktorom neprichádza do úvahy výzva na jeho odstránenie podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, keďže predmetné ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty.

(Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 185/2021 z 5. mája 2021)

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **I. H.**, bez právneho zastúpenia, proti postupu Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 30/2020 a jeho uzneseniu z 20. júla 2020, ktoré bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 7 Co 44/2020 z 26. októbra 2020, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 20. januára 2021 domáha vyslovenia porušenia bližšie neurčených práv postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) a jeho uznesením označeným v záhlaví tohto uznesenia, ktoré bolo potvrdené uznesením odvolacieho súdu rovnako označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie, aby „konal a rozhodol v súlade so zákonom a upustil od porušovania zákonov a tak zabezpečil ochrannú práv mňa žalobcu“.
2. Sťažovateľ svoje podanie označil ako „dovolanie“ a priložil k nemu rôzne listiny a fotografie súvisiace s jeho vecou prerokovávanou pred okresným súdom, avšak napadnuté uznesenia všeobecných súdov k podaniu nepripojil. Na ústavný súd sa obrátil bez právneho zastúpenia a o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nepožiadaval.
3. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých uznesení, ktoré si ústavný súd obstaral z verejne dostupných zdrojov, vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 8. júla 2020 domáhal nariadenia neodkladného opatrenia v súvislosti s výkonom jeho (spolu)vlastníckych práv k dotknutým nehnuteľnostiam. Okresný súd sťažovateľovi v časti vyhovel a napadnutým uznesením uložil odporcovi tam uvedenú konkrétnu povinnosť, vo zvyšnej časti návrh sťažovateľa zamietol, ďalej poučil odporcu, že na ochranu svojich práv

obmedzených uloženou povinnosťou môže podať proti sťažovateľovi žalobu vo veci samej, a žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov konania.

4. Sťažovateľ podal proti predmetnému uzneseniu odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a stranám sporu nepriznal náhradu trov odvolacieho konania.

5. Ústavný súd z verejne dostupného registra doložiek právoplatností a vykonateľností súdnych rozhodnutí zistil, že napadnuté uznesenie okresného súdu nadobudlo vykonateľnosť 29. júla 2020 a právoplatnosť v spojení s napadnutým uznesením krajského súdu 24. novembra 2020.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vyjadruje nespokojnosť s napadnutými uzneseniami a postupom všeobecných súdov v jeho veci a takto argumentuje:

- a) okresný súd rozhodol nad rámec petitu žaloby a odporcu zaviazal k povinnosti v neprospech sťažovateľa, pričom to riadne neodôvodnil,
- b) okresný súd vydaním napadnutého uznesenia poškodil práva sťažovateľa ako (spolu)vlastníka dotknutých nehnuteľností,
- c) krajský súd nenapravil pochybenia okresného súdu a odvolacie konanie ako celok vykazuje znaky nespravodlivosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd je v zmysle čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti, teda štátny orgán, ktorý v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy môže konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

8. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014).

10. Ústavný súd sa preto môže zaoberať ústavnou sťažnosťou z hľadiska jej vecnej stránky iba v prípade, ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti. Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je podstatná najmä požiadavka vyplývajúca z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd je viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 neustanovuje inak, ako aj z § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať označenie toho, kto podľa

sťažovateľa porušil jeho základné práva a slobody [písm. a)], označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým podľa sťažovateľa boli porušené jeho základné práva a slobody [písm. b)], označenie základných práv a slobôd, ktorých porušenie sťažovateľ tvrdí [písm. c)] a konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd [písm. d)].

11. Aj vo vzťahu k odôvodneniu ako jednej zo všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd stabilne judikuje, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde (§ 43 ods. 1 a § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde) vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 162/2019), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

12. Preskúmaním obsahu ústavnej sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ predložil ústavnému súdu podanie s nedostatkami návrhu na začatie konania spočívajúcimi v absencii konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd a v absencii presného, určitého a zrozumiteľného petitu (návrhu na rozhodnutie). Navyše sťažovateľ neoznačil práva, ktoré mali byť v jeho prípade porušené, ani slovné, popisom ani príslušnými článkami ústavy, resp. medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. Ústavná sťažnosť neobsahuje kvalifikované odôvodnenie a ako celok sa vyznačuje značnou nejasnosťou, nezrozumiteľnosťou, neúplnosťou a nepresnosťou. Uvedené skutočnosti v súhne zakladajú dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí.

13. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie týchto nedostatkov návrhu podľa § 56 ods. 3 ústavného súdu vzhľadom na ich kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však samotnej podstaty návrhu (m. m. I. ÚS 155/2019).

14. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označené nedostatky zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na perfektnosť základných náležitostí návrhu slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

15. Pokiaľ ide o splnenie zákonnej podmienky byť v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom (§ 34 zákona o ústavnom súde), ústavný súd zistil, že sťažovateľ k podanej ústavnej sťažnosti príslušné plnomocenstvo nepripojil a ani nepožiadal o ustanovenie právneho zástupcu.

16. Ústavný súd zdôrazňuje, že ak sťažovateľ podá návrh na začatie konania sám bez právneho zastúpenia a súčasne nepožiadá o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov, ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37.

17. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd konštatuje, že pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti došiel k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa smerujúca proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 30/2020 a jeho uzneseniu z 20. júla 2020, ktoré bolo potvrdené uznesením krajského súdu z 26. októbra 2020, nespĺňa zákonom ustanovené náležitosti a je podaná bez zastúpenia advokátom. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. b) a c) zákona o ústavnom súde.

